

God Save the King: *The Mixed Blessings of Royalty*

1. Shmuel I, Chapter 8

- א** וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר זָקַן שְׁמוּאֵל; וַיַּשֵּׂם אֶת-בָּנָיו שֹׁפְטִים, לְיִשְׂרָאֵל. **1** And it came to pass, when Samuel was old, that he made his sons judges over Israel.
- ב** וַיְהִי שְׁם-בְּנוֹ הַבְּכוֹר יוֹאֵל, וְשֵׁם מְשֻׁנְהוֹ אַבִּיחָה-- שֹׁפְטִים, בְּבֵאֵר שֶׁבַע. **2** Now the name of his first-born was Joel; and the name of his second, Abijah; they were judges in Beer-sheba.
- ג** וְלֹא-הִלְכוּ בְּנָיו בְּדַרְכּוֹ, וַיִּטּוּ אַחֲרֵי הַבָּצַע; וַיִּקְחוּ-- שֶׁחַד--וַיִּטּוּ, מִשְׁפָּט. {פ} **3** And his sons walked not in his ways, but turned aside after lucre, and took bribes, and perverted justice.
- ד** וַיִּתְקַבְּצוּ, כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיָּבֹאוּ אֶל-שְׁמוּאֵל, הַרְמָתָה. **4** Then all the elders of Israel gathered themselves together, and came to Samuel unto Ramah.
- ה** וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו, הֲנִיחָה אֶתְּךָ זִקְנֹתָ, וּבְנֶיךָ, לֹא הִלְכוּ בְּדַרְכֶיךָ; עֲתָה, שִׁימָה-לָנוּ מֶלֶךְ לְשֹׁפְטֵנוּ--כְּכָל-הַגּוֹיִם. **5** And they said unto him: 'Behold, thou art old, and thy sons walk not in thy ways; now make us a king to judge us like all the nations.'
- ו** וַיִּרַע הַדָּבָר, בְּעֵינֵי שְׁמוּאֵל, כַּאֲשֶׁר אָמְרוּ, תְּנָה-לָנוּ מֶלֶךְ לְשֹׁפְטֵנוּ; וַיִּתְפַּלֵּל שְׁמוּאֵל, אֶל-יְהוָה. {פ} **6** But the thing displeased Samuel, when they said: 'Give us a king to judge us.' And Samuel prayed unto the LORD.
- ז** וַיֹּאמֶר יְהוָה, אֶל-שְׁמוּאֵל, שְׁמַע בְּקוֹל הָעָם, לְכָל אֲשֶׁר-יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ: כִּי לֹא אֶתְּדָּ מְאֹסוֹ, כִּי-אֶתִּי מְאֹסוֹ מִמֶּלֶךְ עָלֵיהֶם. **7** And the LORD said unto Samuel: 'Hearken unto the voice of the people in all that they say unto thee; for they have not rejected thee, but they have rejected Me, that I should not be king over them.'
- ח** כְּכָל-הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר-עָשׂוּ, מִיּוֹם הָעֲלִיתִי אוֹתָם מִמִּצְרַיִם וְעַד-הַיּוֹם הַזֶּה, וַיַּעֲזֹבֵנִי, וַיַּעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים--כִּן הִמָּה עֹשִׂים, גַּם-לָךְ. **8** According to all the works which they have done since the day that I brought them up out of Egypt even unto this day, in that they have forsaken Me, and served other gods, so do they also unto thee.
- ט** וְעַתָּה, שְׁמַע בְּקוֹלָם: אֵדָּ, כִּי-הֵעֵד תַּעֲיִד בָּהֶם, וְהִגַּדְתָּ לָהֶם, מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עָלֵיהֶם. {ס} **9** Now therefore hearken unto their voice; howbeit thou shalt earnestly forewarn them, and shalt declare unto them the manner of the king that shall reign over them.'
- י** וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל, אֵת כָּל-דְּבָרֵי יְהוָה, אֶל-הָעָם, הַשְּׂאֵלִים מֵאֵתוֹ מֶלֶךְ. {ס} **10** And Samuel told all the words of the LORD unto the people that asked of him a king.
- יא** וַיֹּאמֶר--זֶה יְהִי מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עָלֵיכֶם: אֶת-בְּנֵיכֶם יִקַּח, וְשָׂם לוֹ בְּמִרְכָּבָתוֹ וּבַפָּרָשָׁיו, וְרָצוּ, לִפְנֵי מִרְכָּבָתוֹ. **11** And he said: 'This will be the manner of the king that shall reign over you: he will take your sons, and appoint them unto him, for his chariots, and to be his horsemen; and they shall run before his chariots.'
- יב** וְלָשׂוּם לוֹ, שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי חֲמִשָּׁים; וְלַחְרֹשׁ חֲרִישׁוֹ וְלַקְצָר קְצִירוֹ, וְלַעֲשׂוֹת כְּלֵי-מַלְחָמָתוֹ וְכְלֵי רִכְבוֹ. **12** And he will appoint them unto him for captains of thousands, and captains of fifties; and to plow his ground, and to reap his harvest, and to make his instruments of war, and the instruments of his chariots.
- יג** וְאֶת-בָּנוֹתֵיכֶם, יִקַּח, לְרִקְחוֹת וּלְטַבָּחוֹת, וּלְאֹפוֹת. **13** And he will take your daughters to be perfumers, and to be cooks, and to be bakers.
- יד** וְאֶת-שְׂדוֹתֵיכֶם וְאֶת-כַּרְמֵיכֶם וְזֵיתֵיכֶם, הַטוֹבִים-- יִקַּח; וְנָתַן, לְעַבְדָּיו. **14** And he will take your fields, and your vineyards, and your oliveyards, even the best of them, and give them to his servants.
- טו** וְזֵרְעֵיכֶם וְכַרְמֵיכֶם, יַעֲשֶׂר; וְנָתַן לְסָרִיסָיו, וְלְעַבְדָּיו. **15** And he will take the tenth of your seed, and of your vineyards, and give to his officers, and to his servants.

טז וְאֶת-עַבְדֵיכֶם וְאֶת-שִׁפְחוֹתֵיכֶם וְאֶת-בְּחוּרֵיכֶם הַטּוֹבִים, וְאֶת-חֲמוּרֵיכֶם--יִקַּח; וְעָשָׂה, לְמַלְאכָתוֹ. **16** And he will take your men-servants, and your maid-servants, and your goodliest young men, and your asses, and put them to his work.

יז צֹאנֵיכֶם, יַעֲשֶׂר; וְאֶתֶם, תִּהְיוּ-לוֹ לְעַבְדִּים. **17** He will take the tenth of your flocks; and ye shall be his servants.

יח וּזְעַקְתֶם, בַּיּוֹם הַהוּא, מִלִּפְנֵי מֶלֶכְכֶם, אֲשֶׁר בְּחַרְתֶּם לָכֶם; וְלֹא-יַעֲנֶה יְהוָה אֶתְכֶם, בַּיּוֹם הַהוּא. **18** And ye shall cry out in that day because of your king whom ye shall have chosen you; and the LORD will not answer you in that day.'

יט וַיִּמָּאֲנוּ הָעָם, לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל שְׁמוּאֵל; וַיֹּאמְרוּ לֹא, כִּי אִם-מֶלֶךְ יִהְיֶה עָלֵינוּ. **19** But the people refused to hearken unto the voice of Samuel; and they said: 'Nay; but there shall be a king over us;

כ וְהָיִינוּ גַם-אֲנַחְנוּ, כְּכָל-הַגּוֹיִם; וְשִׁפְטָנוּ מִלְּכֹנוּ וְיִצֵּא לִפְנֵינוּ, וְנִלְחַם אֶת-מִלְחַמָּתָנוּ. **20** that we also may be like all the nations; and that our king may judge us, and go out before us, and fight our battles.'

כא וַיִּשְׁמַע שְׁמוּאֵל, אֵת כָּל-דְּבָרֵי הָעָם; וַיַּדְבֵּר, בְּאָזְנֵי יְהוָה. {פ} **21** And Samuel heard all the words of the people, and he spoke them in the ears of the LORD.

כב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-שְׁמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹלִי, וְהַמְלִכְתָּ לְהֶם מֶלֶךְ; וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל-אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל, לָכוּ אִישׁ לְעִירוֹ. {פ} **22** And the LORD said to Samuel: 'Hearken unto their voice, and make them a king.' And Samuel said unto the men of Israel: 'Go ye every man unto his city.'

2. Bereishit 17:6

ו וְהִפְרֵתִי אֹתְךָ בְּמֵאד מְאֹד, וַיִּנְתֶּנִּיךָ לְגוֹיִם; וּמְלָכִים, מִמֶּנִּי יֵצְאוּ. **6** And I will make thee exceeding fruitful, and I will make nations of thee, and kings shall come out of thee.

3. Bereishit 35:10-11

י וַיֹּאמֶר-לוֹ אֱלֹהִים, שְׁמֶךָ יַעֲקֹב: לֹא-יִקְרָא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב, כִּי אִם-יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ, וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ, יִשְׂרָאֵל. **10** And God said unto him: 'Thy name is Jacob: thy name shall not be called any more Jacob, but Israel shall be thy name'; and He called his name Israel.

יא וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שַׁדַּי, פְּרֹה וּרְבֵה-גוֹי וּקְהַל גּוֹיִם, יִהְיֶה מִמֶּנִּי; וּמְלָכִים, מִחֲלָצֶיךָ יֵצְאוּ. **11** And God said unto him: 'I am God Almighty. Be fruitful and multiply; a nation and a company of nations shall be of thee, and kings shall come out of thy loins;

4. Devarim 17:14-20

יד כִּי-תָבֵא אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, וַיִּרְשָׁתָהּ, וַיִּשְׁבֹּתָהּ בָּהּ; וְאָמַרְתָּ, אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ, כְּכָל-הַגּוֹיִם, אֲשֶׁר סְבִיבֹתַי. **14** When thou art come unto the land which the LORD thy God giveth thee, and shalt possess it, and shalt dwell therein; and shalt say: 'I will set a king over me, like all the nations that are round about me';

טו שׁוֹם תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ, אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: מִקְרֹב אַחִיךָ, תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ--לֹא תוֹכֵל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי, אֲשֶׁר לֹא-אַחִיךָ הוּא. **15** thou shalt in any wise set him king over thee, whom the LORD thy God shall choose; one from among thy brethren shalt thou set king over thee; thou mayest not put a foreigner over thee, who is not thy brother.

טז רַק, לֹא-יִרְבֶּה-לוֹ סוּסִים, וְלֹא-יָשִׁיב אֶת-הָעָם מִצְרַיִמָּה, לְמַעַן הַרְבּוֹת סוּס; וַיְהִי, אָמַר לָכֶם, לֹא תִסְפוּן לָשׁוּב בְּדֶרֶךְ הַזֶּה, עוֹד. **16** Only he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, to the end that he should multiply horses; forasmuch as the LORD hath said unto you: 'Ye shall henceforth return no more that way.'

יז וְלֹא יִרְבֶּה-לוֹ נָשִׁים, וְלֹא יִסוּר לְבָבוֹ; וְכֶסֶף וְזָהָב, לֹא יִרְבֶּה-לוֹ מְאֹד. **17** Neither shall he multiply wives to himself, that his heart turn not away; neither shall he greatly multiply to himself silver and gold.

יח וְהָיָה כִּשְׁבָתוֹ, עַל כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ--וְכָתַב לוֹ אֶת-מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת, עַל-סֵפֶר, מִלְּפָנֵי, הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם. **18** And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book, out of that which is before the priests the Levites.

יט וְהָיְתָה עִמּוֹ, וְקָרָא בּוֹ כָּל-יְמֵי חַיָּו-- לְמַעַן יִלְמַד, לִירְאֵה אֶת-יְהוָה אֱלֹהָיו, לְשֹׁמֵר אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה, לַעֲשׂוֹתָם. **19** And it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life; that he may learn to fear the LORD his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them;

כ לְבִלְתִּי רוּם-לָבָבוֹ מֵאֲחָיו, וּלְבִלְתִּי סוּר מִן-הַמִּצְוָה יְמִינוֹ וּשְׂמֹאלוֹ--לְמַעַן יִאָּרֶיךָ יָמָיו עַל-מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו, בְּקִרְבֵי יִשְׂרָאֵל. **20** that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left; to the end that he may prolong his days in his kingdom, he and his children, in the midst of Israel.

5. Sanhedrin 20b

תניא ר"א אומר זקנים שבדור כהוגן שאלו שנאמר (שמואל א ח) תנה לנו מלך לשפטנו אבל עמי הארץ שבהן קלקלו שנאמר (שמואל א ח) והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו

It has been taught: R. Eliezer said: The elders of the generation made a fit request, as it is written, Give us a king to judge us. But the am ha-arez acted unworthily, at it is written, That we also may be like all the nations and that our king may judge us and go before us.

6. Rambam, Hilchot Melachim 1:2

מֵאַחַר שֶׁהִקְמַת

מֶלֶךְ מִצְוָה לָמָּה לֹא רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּשִׂשְׁאָלוֹ מֶלֶךְ מִשְׁמוּאֵל. לְפִי שִׂשְׁאָלוֹ
בְּתִרְעָמָת. וְלֹא שִׂאָלוֹ לְקִיּוֹם הַמִּצְוָה אֲלֵא מִפְּנֵי
שִׂקְצוֹ בְּשְׁמוּאֵל הַנָּבִיא. שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוּאֵל א ח ז)
"כִּי לֹא אֶתְךָ מָאָסוּ כִּי אֶתִי מָאָסוּ" וְגו'.

Since it is a mitzvah to appoint a king, why was God displeased with the people's request of a king from Samuel? Because they made their request in a spirit of complaint. Rather than seeking to fulfill the mitzvah of appointing a king, they were simply intent on rejecting the Prophet Samuel as implied by God's reply to him (I Samuel 8:7): 'It is not you, but Me they have rejected.'

7. Rav Moshe Avigdor Amiel, Ezer el Ami, 130

כמה פרשיות שבתורה מכוונות דוקא נגד חיקוי של התחרות. הנה דוגמא בולטת (דברים יז, יד): "כי תבא אל הארץ אשר די אלקיך נתן לך וירשתה וישבתה בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבתי", ועל זה באות האזהרות החמורות: "רק לא ירבה לו סוסים, לא ירבה לו נשים וכסף וזהב לא ירבה לו מאד, וכתב לו את משנה התורה הזאת והיתה עמו וקרא בה כל ימי חייו". ומענין, כי דווקא "כי תבוא אל הארץ" אז יש סכנה להיות ככל הגויים. ובמקום אחר מובע הדבר ביתר בהירות (דברים יב, כט): "כי יכרית די אלקיך את הגוים אשר אתה בא שמה לרשת אותם מפניך וירשת אותם וישבת בארצם השמר לך פן תנקש אחריהם אחרי השמדם ופן תדרוש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני לא תעשה כן לדי אלקיך" וכו'.

8. Sanhedrin 20b

וכן היה רבי יהודה אומר ג' מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ להעמיד להם מלך ולהכרית זרעו של עמלק ולבנות להם בית הבחירה רבי נהוראי אומר לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד תרעומתן שנאמר (דברים יז) ואמרת אשימה עלי מלך

Thus R. Judah said: Three commandments were given to Israel when they entered the land: [i] to appoint a king, [ii] to cut off the seed of Amalek, and [iii] to build themselves the chosen house. While R. Nehorai¹⁸ said: This section was spoken only in anticipation of their future murmurings, as it is written, And shalt say, I will set a king over me etc

9. Abarbanel, Shmuel 1, Chapter 8

רוצה
לומר שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלקיך. בו מקרב אחיך, שיהיה המלך אשר ישאלו נבחר מאת השמיית ומקרב אחיהם, לא שיצוה בזה אותם שישאלוהו. ולפי זה תהיה המצוה הזאת תלויה בזכר הרשות, כאומר כאשר תרצה לעשות זה (עם היותו בלתי רצוי) אל תעשהו כי אם בזה האופן, והוא דומה לפרשת (שם כ"א י') כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלקיך וגו' וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה וגו', שאין המצוה שיחשוק בה ולא שיקחנה ויכעלנה כנדותה, אבל הוא דבר הרשות ומפעל היצר הרע, והמצוה היא אחרי הבעילה הראשונה ההיא והבאתה אל חוך ביתך וגו' כמו שזכרו חז"ל, (קדושין פ"א כ"א ע"ב) הגה אם כן ענין המלך הוא בזה האופן שאין שאלתו מצוה, אבל הוא דבר רשות ודבר מפעל היצר הרע עם היות שנתלה בו המצוה שישמנו המלך ההוא בבחירת האל יתברך מקרב אחיו ולא באופן אחר.

ראוי שנדע ראשונה אם
היה מציאות המלך בעם דבר הכרחי ומחוייב חיוב עצמי אי אפשר בלתי? וכבר חשבו החוקרים (אריסטו וחבריו) שהוא כן, ושיחס המלך בקבוץ המדיני ביחס הלכ בגוף הבעל חי אשר לו לב, וביחס המציאות אל הסבה הראשונה יתברך, ואם הם יאמינו שהמלכות יגזור שלשה דברים, ראשון האחדות והעדר השתוף, והשני ההתמדה והעדר החלוף, והשלישית היכולת המוחלט, הגה יהיה באמת מחשבתם בחיוב המלך והכרחיותו כזו, לפי שאינו מהבטל שיהיו בעם מנהיגים רבים מתקבצים ומתאחדים ומסכימים בעצה אחת ועל פיהם תהיה ההנהגה והמשפט, למה לא יהיו הנהגותיהם זמניות משנה לשנה או פחות או יותר? ובהגיע תור שאפסים ושוטרים אחרים יקומו תחתיהם ויראו אם הראשונים פשעו באומנותם ואשר ירשיעון אלקים ישלם את כל אשר תרשיע לעשות, ולמה לא יהיה יכלתם מוגבל ומסודר כפי התורות והמשפטים?

10. Yishayahu 33:22

כב כִּי יִהְיֶה שֹׁפֵטֵנוּ, יִהְיֶה מְחַקְקֵנוּ; יִהְיֶה לֹרֵד לִפְנֵינוּ, לֹרֵד לִפְנֵינוּ, הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. 22 For the LORD is our Judge, the LORD is our Lawgiver, the LORD is our King; He will save us.

11. Abarbanel, Shmuel 1, Chapter 8

והנה שלשת הענינים האלה יצטרכו האומות אליהם, לפי שאין להם תורה ומצות אלקיות ואינם נשמרים מההשגחה האלקית בעת צרותם, אבל האומה הישראלית לא תצטרך לאחד מהענינים האלה מהמלך, לא לענין המלחמות ותשועתם מאויביהם כי ילך לפנייהם ה' והוא אשר יך ישראל מי כמוך עם נושע בה' (דברים ל"ג כ"ט) הנלחם להם, וכמאמר אדוננו משה מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויכחשו אויביך לך ואתה על במותינו תדרוך, ודוד הע"ה אמר לה' הישועה על עמך ברכתך סלה, כל שכן שהשופט בישראל היה יוצא (תהלים ג' ט) לפנייהם ובא לפנייהם, כמו שמצינו ביהושע שנלחם מלחמות ה' ובכל שאר השופטים, ומהמלחמות שעשה שמואל והתשועות שבאו על ידו, א"כ לא היו צריכים ישראל מלך לענין המלחמות.

12. Rav Chaim Hirschenson, Malki Bakodesh, Part I, p. 16 – Foreword

In these days of democracy when kings are toppling from their thrones and monarchy rightly seems to be doomed, when war is being waged against autocratic powers to make the world safe for democracy, how is it possible for us to consider the setting up of a hereditary king to reign over us in Palestine as Jewish tradition demands?... There is a definite relation between the commandments of appointing a King and the eradication of Amalek, and the Building of the Temple for sacrificial offerings. The King was needed to accomplish the destruction of Amalek. After completing this task, his next duty was to build the Temple for sacrifices. Moreover, the King had to be appointed only through a Prophet.

13. Edward Gibbon, History of the Decline and Fall of the Roman Empire, Book 1, Chapter 7

Of the various forms of government which have prevailed in the world, an hereditary monarchy seems to present the fairest scope for ridicule. Is it possible to relate, without an indignant smile, that, on the father's decease, the property of a nation, like that of a drove of oxen, descends to his infant son, as yet unknown to mankind and to himself; and that the bravest warriors and the wisest statesmen, relinquishing their natural right to empire, approach the royal cradle with bended knees and protestations of inviolable fidelity? Satire and declamation may paint these obvious topics in the most dazzling colours, but our more serious thoughts will respect a useful prejudice, that establishes a rule of succession, independent of the passions of mankind; and we shall cheerfully acquiesce in any expedient which deprives the multitude of the dangerous, and indeed the ideal, power of giving themselves a master.

In the cool shade of retirement, we may easily devise imaginary forms of government, in which the sceptre shall be constantly bestowed on the most worthy, by the free and incorrupt suffrage of the whole community. Experience overturns these airy fabrics, and teaches us that, in a large society, the election of a monarch can never devolve to the wisest, or to the most numerous, part of the people. The army is the only order of men sufficiently united to concur in the same sentiments, and powerful enough to impose them on the rest of their fellow-citizens: but the temper of soldiers, habituated at once to violence and to slavery, renders them very unfit guardians of a legal, or even a civil, constitution. Justice, humanity, or political wisdom, are qualities they are too little acquainted with in themselves, to appreciate them in others. Valour will acquire their esteem, and liberality will purchase their suffrage; but the first of these merits is often lodged in the most savage breasts; the latter can only exert itself at the expense of the public; and both may be turned against the possessor of the throne, by the ambition of a daring rival.

14. John Adams, Letter to Thomas Jefferson

Our hopes however of sudden tranquility ought not to be too sanguine. Fanaticism and Superstition will still be selfish, subtle, intriguing, and at times furious. Despotism will still struggle for domination; Monarchy will still study to rival nobility in popularity; Aristocracy will continue to envy all above it, and despise and oppress all below it; Democracy will envy all, contend with all, endeavour to pull down all; and when by chance it happens to get the Upper hand for a short time, it will be revengeful bloody and cruel. These and other Elements of Fanaticism and Anarchy will yet for a long time continue a Fermentation, which will excite alarms and require Vigilance.

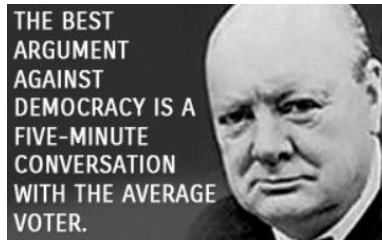
15. H. L. Mencken – The Hallmarks of an American

The American is not, of course, lacking in a capacity for discipline; he submits to leadership readily, and even to tyranny. But, curiously, it is not the leadership that is old and decorous that commonly fetches him, but the leadership that is new and extravagant. He will resist dictation out of the past, but he will follow a new messiah with almost Russian willingness, and into the wildest vagaries of economics, religion, morals, and speech. A new fallacy in politics spreads faster in the United States than anywhere else on earth, and so does a new revelation of God, or a new shibboleth, or metaphor, or piece of slang.

16. James Russell Lowell (letters of James Russell Lowell, 179)

What fills me with doubt and dismay is the degradation of the moral tone. Is it or is it not a result of democracy? Is ours a "government of the people by the people for the people," or a Kakistocracy rather, for the benefit of knaves at the cost of fools? Democracy is, after all, nothing more than an experiment like another, and I know of only one way of judging it – by its results. Democracy in itself is no more sacred than monarchy. It is man who is sacred; it is his duties and opportunities, not his rights, that nowadays needs reinforcement. It is honor, justice, culture, that make liberty invaluable, else worse than worthless if it means only freedom to be base and brutal..."

17. Winston Churchill

18. Shemoneh Esraih

אֶת צְמַח דָּוִד עֲבֹדָךְ מְהֵרָה תִצְמַיֵם,

Speedily cause the scion of David Your servant to
sprout forth.

19. Brachot 34b

אמר רבי יצחק בר נחמני לדידי מפרשא לי מיניה דריב"ל הדיוט כמו שאמרנו כהן גדול תחלת כל ברכה וברכה המלך כיון שכרע שוב אינו זוקף שנאמר (מלכים א ח) ויהי ככלות שלמה להתפלל וגו' קם מלפני מזבח ה' מכרע על ברכיו

R. Isaac b. Nahmani said: It was explained to me by R. Joshua b. Levi that an ordinary person does as we have mentioned; a high priest bows at the beginning of each blessing; and a king, once he has knelt down, does not rise again [until the end of the Tefillah], as it says: And it was so that when Solomon had made an end of praying, ... he arose from before the Altar of the Lord, from kneeling on his knees.

20. Rav Yigal Ariel, Oz Melech, 38

ואמנם, כאן טמונים שורש האמונה וגם שורש המרי. אם ינהג המלך כשליח, כמצופה ממנו בדגם ייחודי זה, כמלך שמלכותו "לית לה מגרמא כלום" - ישב על כסא ה' למלך²³. אך אם יטול סמכות לעצמו, כביכול יירש בכך את מקום קונו. המלכות היא איפוא סיכוי וסכנה גם יחד.

דורות רבים נשמרו מפני הנסיון הזה ודחו אותו. דווקא בעת כיבוש הארץ ומלחמות המגן, כאשר נזקקו נואשות למלך, הסתפקו בשופטים-נביאים אקראיים, המודרכים ישירות מפי ה'. עתה מתעורר העם לבקש לו מלך, אך הדחף לכך אינו בקשת התיקון השלם, אלא הלחץ החיצוני ונתוני המצב הנוכחי. לא שעתה בשלו התנאים להקמת מלוכה בישראל, אלא שכשל כוחו של העם לשאת במתח המתמיד ואין הוא נכון עוד להתגייסות רצונית אינסופית ומתישה. בקשת המלך היא כמיהה לנורמליזציה, להרפיה ולרצון להקים מוסד מסודר אשר יטול מן העם את האחריות, ויירש את היוזמה ואת ההתעוררות האישית. אבל המלכות היא אתגר ומבחן, ולא פתרון מוכן. מלוכה הנבנית מתוך אילוץ וחולשה, כיוונה מפוקפק מלכתחילה וסכנתה מרובה. על-כן: וירע הדבר בעיני שמואל (ח' ו).

21. Kli Yakar, Devarim 17:15

אבל בימי שמואל לא דברו נכונה, כי אמרו תנה לנו מלך (שמואל א' ח ט) לא אמרו עלינו מלך אלא לנו, כי לא רצו לקבל מרות שיהיה מוראו עלינו אלא יהיה לנו מסור בידינו להקים מלכין ולהעדי מלכין, והיוצא לנו מזה שבעל כרחו יחניף לנו וע"כ אמרו לשפטינו ככל הגוים (שם ח ה) כי עיקר צורך החנופה היא במשפטים וכמנהג ארצות אלו שמקבלים איזה רב על זמן ידוע כדי שלא יהא אימתו עליהם ואדרבה אימתם על הרב, וע"כ הוא מוכרח להחניף להם כדי שלא ידחוהו. וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה לנו מלך, כי עיקר האשמה במלת לנו לשפטינו כ"א יהיה לנו ולא עלינו איך יהיה שופטינו. ויאמר ה' אל שמואל שמע בקולם וגו' כי לא אותך מאסו (שם ח ז), כי אדרבה זה שבחך כי אתה מוחזק אצלם שאין אתה מחניף להם ע"כ בקשו במקומך מלך שיחניף להם בהכרח, ובזה מאסו אותי ולא שאלו על פי התורה כי כל חפצם שהמלך יבטל רצוני מפני רצונם. וז"ש ממלוך עליהם, ר"ל בזה מאסו אותי מה שלא רצו שימלוך עליהם המלך.

22. Malbim, Shmuel I, 8:6

ויש לפרש שכווננו לשפטנו ככל הגוים, ר"ל שלא ישפטם כפי משפטי התורה רק כמלכי שכיניהם שהם גוזרים הדתות ומניחים הנמוסים, ובזה לא פגעו בכבוד שמואל מצד שהוא שופט ע"פ משפטי התורה, כי הודו שלא מצאו בו עול מזה הצד ושהוא שופט בצדק כפי התורה, ולא אותו מאסו, רק שאינם רוצים במשפטי התורה ולא בשפוט השופט ע"פ חקותיה, והוא מרי נגד ה' ותורתו לא נגד שמואל, כמ"ש (שמות יו, ח) לא עלינו תלונותיכם כי אם על ה

23. Rav Shlomo Aviner, Nesichei Adam

בתחילת היישוב בארץ התעוררה שאלת "התרבות" (עיין לנתיבות ישראל א, עמ' ה [ה]). מה הכוונה? כולם כמובן רצו בבניין הארץ, דתיים ושאינם דתיים, וכל שאר הפלגים שבעם. כולם רצו בהפרחת השממה, שיבת ציון, בניין הארץ והקמת המדינה. אבל, כשתקום המדינה, מה נשים בתוכה? לאחר שנצליח לגרש את התורכים והאנגלים. נבנה מדינה ונקים

צבא עצמאי, כלכלה, משטרה, כמה טוב! ואז, מה נעשה שם?! זו נקראת "בעיית התרבות", ובמילים אחרות: מה יהיה התוכן הרוחני של המדינה הזאת? על זו היתה מחלוקת, והמחלוקת היתה קשה. כיוון שלא הצליחו להגיע לשום החלטה, החליטו לא להחליט. הבעיה היתה שהיו השלכות מעשיות מיידיות להחלטה מעין זו, כמו למשל: שבת ברשות הרבים ועוד. לכן, החליטו לשמור על הסטטוס קוו, כלומר להשאיר את המצב בארץ כפי שהיה באותו זמן, לא לגעת ולא לשנות. בעצם החליטו לא להחליט דבר, כי הנושא קשה וטעון מאוד, כיוון שהוא קשור לשאלה הכבדה של התרבות.

כך גם בימי שמואל. היה ברור לעם שהוא רוצה מלך. על כך לא היה ספק. אבל, בשביל מה אתם רוצים מלך? רק כדי שיהיה סדר וכדי שהאויב לא יכה בכם? כן. העם רצה מלך כדי שיהיה סדר פנימי ושקט מהאויבים. ומה הלאה?! האם זו חזות הכל, או שהמלכות בישראל היא יסוד כיסא ד' בעולם!?

כאשר מרן הרב קוק היה רב צעיר, הוא נפגש עם הרב הגדול מרדכי אליסברג. אמר הרב מרדכי אליסברג שהלאומיות הישראלית היא בדיוק כמו הלאומיות הגויית. כלומר, אדם אוהב את משפחתו, את עמו וארצו־מולדתו; זהו רגש טבעי ובסיסי. אמר לו הרב קוק הצעיר, שהלאומיות שלנו אינה כמו הלאומיות של הגויים. אמנם היהודים אוהבים את ארץ־ישראל, אבל ההבדל ביניהם ובין הגויים מהותי. הלאומיות הישראלית היא דבר קדוש. התפתח ביניהם ויכוח ארוך, ובסופו של דבר הרב אליסברג הודה לו ואמר שהוא צודק, ואמר ש"מהצעיר הזה עוד יצא אדם גדול" (לשלושה באלול א, סע' יא).